

Astrid Lindgren

Het kerstboomfeest van

Pippi

Met tekeningen van Ingrid Vang Nyman

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Plunderfeest!

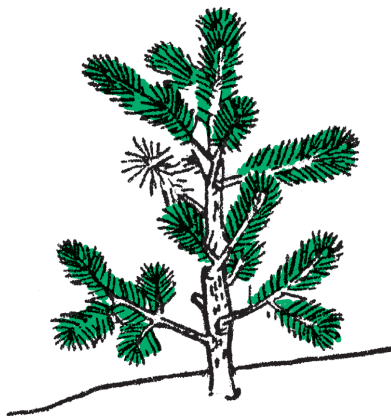
In Zweden houden ze erg van kerstmis vieren. Op 13 januari, als daar de kerstboom de deur uitgaat, vieren ze opnieuw feest. Dan wordt er gezongen en er worden spelletjes gedaan, en daarna wordt de kerstboom geplunderd. De versiering wordt uit de boom gehaald en het laatste lekkers wordt opgegeten.

Op een dag in de kerstvakantie gebeurde er iets leuks in het stadje waar Pippi woonde. Aan de deur van het stadhuis bij het plein hing een groot aanplakbiljet:

Pippi Langkous
houdt vanavond
kerstboom plunderfeest
in villa kakelbont.
alle kinderen
mogen komen.
stevige kleren aan
trekken.

Dat had Pippi natuurlijk niet zelf geschreven. Zij wist heus niet hoe je ‘kerstboomplunderfeest’ moest schrijven. Tommy had haar geholpen.

De hele dag stonden er kinderen voor het stadhuis. Ze spelden wat er stond, en als ze klaar waren met lezen, juichten ze. Dan renden ze snel naar huis om hun moeders over de uitnodiging te vertellen en te vragen of ze erheen mochten.

Tommy en Annika wisten allang dat Pippi een kerstboomplunderfeest zou geven, maar ze waren net zo ongeduldig als de anderen. Ze zaten thuis te wachten tot het avond was. Anders waren ze altijd de hele dag bij Pippi, maar nu had

Pippi gezegd dat ze in haar eentje alles wilde voorbereiden. Er was die vakantie veel sneeuw gevallen, maar toen alle kinderen 's avonds op weg gingen naar Villa Kakelbont, was er een heldere sterrenlucht, er stond geen zuchtje wind en het was precies koud genoeg. Vooraan in de rij kinderen liepen Tommy en Annika. Maar toen Tommy het tuinhok van Villa Kakelbont had opengedaan, bleef hij stokstijf staan. Hoe kon dat nou? Er brandde helemaal geen licht in Villa Kakelbont, nog niet het kleinste kaarsje. Het huis lag doodstil tussen de met sneeuw bedekte bomen. Het leek wel verlaten.

De kinderen waren opeens bezorgd.

‘Misschien zijn we op de verkeerde avond gekomen,’ zei een klein jongetje.

‘Misschien moeten we morgenvond pas de kerstboom plunderen.’

O, wat een teleurstelling! Ze hadden zich er zo op verheugd...

Tommy rende naar de veranda en voelde aan de deur. Die was op slot! Een klein meisje werd zo verdrietig dat ze begon te huilen.

Oh, wat een kerstboom!

Er zat niets anders op dan weer naar huis te gaan. Ze liepen naar het hek – een sombere groep kinderen die probeerden niet te laten zien hoe verdrietig ze waren. Toen kwam meneer Nilsson, Pippi's aapje, aanrennen. Hij had een dik winterpakje aan. Dat had Pippi voor hem genaaid zodat hij het niet koud zou krijgen in de wintersneeuw. Meneer Nilsson sprong op Tommy's schouder en gaf hem een briefje.

‘Pippi heeft vast een verrassing bedacht,’ zei Tommy blij en hij las het briefje.

Daarop stond met grote letters:

Folg het spor
en eet vt op!

De spelling was vreemd, maar Tommy begreep dat het betekende: ‘Volg het spoor en eet het op.’

Welk spoor? En wat bedoelde ze met ‘eet het op’? Je kon een spoor toch niet opeten?

‘Kijk,’ riep Tommy plotseling, ‘daar! In de sneeuw!’

En ja hoor, door de sneeuw kronkelde een spoor van rode snoepjes, dat verdween om de hoek van Villa Kakelbont. Een minuut later hadden de kinderen het spoor tot aan de hoek

van het huis opgegeten en daarachter... Daarachter bleven de snoepjes bijna in hun keel steken, zo verbaasd waren ze.

‘Wat een kerstboom,’ fluisterde Annika, ‘oh, wat een kerstboom!’

En zo was het. In de tuin van Pippi groeiden een heleboel bomen en midden achter het huis stond een spar – een hoge, mooie, donkergroene spar. Hij stond daar te stralen in het kaarslicht, en er zaten niet van die kleine kaarsjes in maar

grote, stevige kaarsen, die de hele boom verlichtten. En er zat nog meer in de boom.

Er hingen koekenmannetjes in, en gevlochten mandjes van glanzende stroken papier, en kerstkransjes en reuzenbonbons en massa's, massa's vlaggetjes – allemaal nog groter dan anders.

En het vreemdste van alles was: er hingen een heleboel cadeautjes in!

De kinderen waren helemaal stil, maar daarna begonnen ze te joelen.

‘O, wat is Pippi toch lief!’ riepen ze.

